

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **X**
sídlem X
zastoupen Mgr. Ing. Janem Boučkem, advokátem
sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2021, č. j. 215/2020-190-TAXI/3,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 1. 3. 2021, č. j. 215/2020-190-TAXI/3, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 11 228 Kč, a to do rukou zástupce žalobce Mgr. Ing. Jana Boučka, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný změnil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odbor dopravních agend ze dne 16. 3. 2018, č. j. MHMP 423876/2018, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě (dále jen „zákon o silniční dopravě“), kterého se dopustil tím, že dne 19. 1. 2017 na trase ulice Na Zátorce 9-13, Praha 6 – ulice Truhlářská 2-24, Praha 1, v čase 19:13 – 19:20 hodin, v rozporu s § 21 odst. 1 zákona o silniční dopravě provozoval taxislužbu vozidlem X, SPZ: X, které nebylo vozidlem taxislužby. Za spáchání tohoto přestupku mu byla podle § 35 odst. 6 písm. b) zákona o silniční dopravě uložena pokuta ve výši 150 000 Kč. Žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil výši pokuty na 75 000 Kč a změnil také dobu splatnosti pokuty, a ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v podané žalobě v prvním žalobním bodě namítá, že žalovaný se nevypořádal s jeho námitkou týkající se nezákonnosti exekutorského zápisu č. 034 Exz 6/2017, pořízeného exekutorkou Exekutorského úřadu Praha 6, JUDr. Evou Jablonskou, který sloužil jako jediný důkaz ve správním řízení. Žalobce zpochybňuje objektivnost provedeného zápisu, když z něj má vyplývat, že si exekutorka pod smyšleným jménem objednala, učinila a zaplatila přepravu a poté o tom exekutorský zápis provedla. Tím dle tvrzení žalobce došlo k závažnému porušení pravomoci exekutora a takový nezákonně provedený exekutorský zápis nemůže být vůbec jako důkaz použit.
3. Žalobce odkázal na § 77 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti a o změně dalších zákonů (dále jen „exekuční řád“), podle kterého není exekutor oprávněn k osvědčení skutečností, které sám zastřeným jednáním vyvolá. Takový exekutorský zápis nemůže být považován za objektivní. Dle názoru žalobce je nezbytné trvat na tom, aby exekutor při osvědčování skutkového děje podle § 77 exekučního řádu vystupoval prostřednictvím svých účtů a své identity, nikoli smyšlené identity, jako tomu bylo v nynějším případě. Vadu exekutorského zápisu žalobce spatřuje také v tom, že nedošlo k identifikaci řidiče a cestujícího a s ohledem na výše uvedené není jasné, zda byla přeprava skutečně poskytnuta exekutorem.
4. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že exekutorský zápis je v tomto případě veřejnou listinou nadanou presumpcí správnosti podle § 53 odst. 3 správního řádu a § 567 občanského zákoníku, a že nebyly dány důvody pro zpochybnění popisu skutkového děje. Dále žalobce uvádí, že exekutorský zápis neosvědčoval skutečnosti, kterými mohou být prokázány nároky v řízení před soudem nebo jiným státním orgánem. V přestupkovém řízení nebyly prokazovány žádné nároky, neboť otázka spáchání přestupku nezávisí na uplatnění nároku Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

státu vůči pachateli. Žalobce má rovněž za to, že popsany postup není v souladu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv.

5. Žalobce má rovněž za to, že exekutorský zápis je jako důkaz nepřípustný a nezákonný, protože účelově obchází institut svědecké výpovědi a obchází rovněž podstatu provádění veřejné kontroly podle předmětných zákonných norem. Dodává, že zachycovat projevy a osobní údaje druhých osob bez jejich vědomí je možné pouze na základě předchozího povolení soudu v rámci tomu určených právních institutů. Odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009-119, a na nález Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2006, sp. zn. I. ÚS 191/05, jehož závěry aplikoval i na nynější situaci.
6. Žalobce odmítá závěry žalovaného o tom, že soudy aprobovaly použití exekutorských zápisů jakožto důkazu ve správním řízení, přičemž žalovaným odkazovaná judikatura Městského soudu v Praze se týkala jiných skutkových okolností, ve kterých osvědčované skutečnosti nebyly vyvolány jednáním exekutora. Žalobce také namítá, že není možné v přestupkovém řízení vycházet pouze z jediného důkazu, přičemž ve správním řízení nebyly provedeny žádné zákonné důkazy, ze kterých by bylo možno určit, kdo byl dopravcem dané přepravy, natož řidičem či cestujícím. Žalobce má za to, že pro vydání rozhodnutí o jeho vině ze spáchání přestupku nebyl v případě vytýkaného skutku dostatečně a zákonně zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti tak, jak to správnímu orgánu ukládá zejména § 3 správního řádu.
7. Ve druhém žalobním bodě žalobce brojí proti výši uložené sankce, kterou považuje za nezákonnou, neboť žalovaný nepřihlédl k majetkovým a osobním poměrům podnikající fyzické osoby žalobce. Dle žalobce je výčet uvedený v § 37 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), pouze demonstrativní, a proto měl žalovaný k majetkovým a osobním poměrům přihlížet spolu s korektivem likvidační pokuty. Žalovaný nerespektoval závěry usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, podle kterých v případě neposkytnutí součinnosti účastníka ohledně informací o jeho osobních poměrech je nezbytné postupovat do určité míry obdobně, jako postupuje trestní soud podle § 68 odst. 4 trestního zákoníku. Žalovaný si měl obstarat podklady z veřejně dostupných rejstříků a na jejich základě měl provést odhad majetkových poměrů pachatele. Nesplněním své povinnosti žalovaný porušil princip individualizace trestu, neboť nevysvětlil, jaké konkrétní skutečnosti vzal v potaz a proč byla pokuta uložena v konkrétní výši.
8. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že pro zmírnění negativních dopadů výše uložené pokuty je případné rozložit ji na splátky, měl tak učinit rovnou v napadeném rozhodnutí a měl také stanovit výši splátky pokuty s přihlédnutím k majetkovým a osobním poměrům žalobce. Žalobce shrnuje, že tím, že žalovaný takto nepostupoval, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.
9. Žalobce se dále domnívá, že délka správního řízení měla být zohledněna při stanovení výše uložené pokuty. Tím, že bylo pravomocné rozhodnutí vydáno po 4 letech od spáchání přestupku, měly správní orgány zatížit řízení zjevně nepřiměřenou délkou řízení, čímž mělo být porušeno právo žalobce na spravedlivý proces a projednání věci v přiměřené době. Žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3300/2013, a ze dne 10. 3. 2011, sp. zn. 30 Cdo 2743/2009. Přestupkové řízení je pokládáno za řízení týkající se trestního obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, což vyplývá z judikatury Evropského soudu pro lidská práva i z nálezů Ústavního soudu s prvopisem potvrzuje M. V.

soudu ze dne 17. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 82/07. Ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04, je správní orgán povinen výslovně posoudit vliv překročení zákonné lhůty k vydání rozhodnutí a délky takového překročení. Žalobce dále požaduje, aby takové posouzení bylo provedeno s ohledem na § 39 odst. 3 trestního zákoníku.

10. Žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, a požaduje přiznání náhrady nákladů řízení.
11. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě setrval na stanovisku uvedeném v napadeném rozhodnutí a trvá na tom, že exekutorský zápis je veřejnou listinou. Zdůrazňuje, že z § 77 exekučního řádu nevyplývá, že by exekutor nemohl sepsat zápis o jednání, kterého se sám zúčastní, a to, že je jako důkaz použit dostatečně hodnověrný exekutorský zápis, není obcházení institutu svědecké výpovědi. Žalovaný nepovažuje za rozdílné situace, kdy někdo požádá o vyhotovení exekutorského zápisu o přepravě a sám v přítomnosti exekutora provede objednávku, nebo přenechá objednávku v aplikaci na exekutorovi.
12. Dodává, že i pokud by nebylo možné na exekutorský záznam pohlížet jako na exekutorský zápis nadaný presumpcí správnosti, lze jej použít jako obecný podnět, který je ve spojení s dalšími důkazy (fotodokumentace procesu objednání, potvrzení zaslané do e-mailu, faktura) dostatečným podkladem pro prokázání toho, že žalobce provedl předmětnou přepravu. V této věci se odkazuje žalovaný na rozsudky devátého senátu Městského soudu č. j. 9 A 48/2021-65 ze dne 22. 2. 2023 a č. j. 9 A 43/2021-57 z téhož dne.
13. K námitce prvního žalobního bodu dále žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se totožnou námitkou zabýval. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009-119, podle kterého je zásahem do práva na respektování soukromého života taxikáře pořízení audiovizuálního záznamu uvnitř vozidla, v nynějším případě však k pořízení audiovizuálního záznamu nedošlo, a proto není možné závěry uvedeného rozsudku aplikovat na nynější případ. Nadto žalovaný upozorňuje, že § 86 a 88 občanského zákoníku míří primárně na obrazové a zvukové záznamy, u nichž je intenzita zásahu do soukromí nesrovnatelně vyšší, než u slovního popisu určitého děje, a dále míří na narušení soukromých prostor, kterými z povahy věci není vozidlo veřejně nabízející poskytnutí přepravních služeb cizím osobám.
14. Žalovaný dále dodává, že ačkoliv v objednávce nebylo uvedeno pravé jméno exekutorky, tato skutečnost nijak nenarušuje hodnověrnost objednávacího procesu a provedení přepravy, neboť to, že na faktuře za přepravu je uvedeno jiné jméno, nijak nezpůsobuje pochybnost o tom, komu byla přeprava poskytnuta, neboť exekutorka přímo v zápisu uvádí, pod jakými údaji se do objednávkové aplikace přihlásila. Žalovaný proto nemá pochybnosti o zákonnosti pořízení exekutorského zápisu.
15. K námitce druhého žalobního bodu žalovaný uvedl, že v případě, kdy je pachatelem fyzická osoba, je nezbytné přihlídnout k jejím osobním a majetkovým poměrům. U podnikající fyzické osoby je běžně posuzován pouze korektiv likvidační pokuty. Podle znění přestupkového zákona jsou osobní a majetkové poměry posuzovány pouze u přestupků, které spáchá nepodnikající fyzická osoba. Žalovaný dodává, že není vyloučeno, aby správní orgán posuzoval osobní a majetkové poměry také u podnikající fyzické osoby, ale nelze dovodit, že by tomu tak mělo být automaticky a v rozsahu tak širokém, jak si žalobce představuje. Situací, kdy by poměry správní orgán posuzoval i u podnikající fyzické osoby, je právě zkoumání likvidačního dopadu pokuty na žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

16. Žalovaný posoudil, že vzhledem k nedoložení jakýchkoliv informací o své majetkové situaci a tomu, že pokuta odpovídá běžně ukládaným pokutám v pražské taxislužbě, není pokuta pro žalobce likvidační. Pokud žalobce namítá, že posouzení dopadů pokuty na jeho osobu nebylo dostatečné, lze konstatovat, že to byla právě jeho pasivita v řízení, která vedla k tomu, že jeho majetkové poměry musely být stanoveny odhadem a nemohly být důkladněji zkoumány.
17. K argumentaci žalobce, že měl žalovaný rozhodnout o uhrazení pokuty ve splátkách, žalovaný uvádí, že je to správce daně (dopravní úřad), kdo rozhoduje o povolení splátek, a právě žalobce disponuje právem o povolení splátek požádat. Není možné, aby žalovaný jako odvolací orgán bez žádosti žalobce rozhodoval, že musí uhradit pokutu ve splátkách.
18. K námitce týkající se délky řízení žalovaný uvádí, že neshledává důvody, proč by v tomto případě mělo dojít ke zvážení možnosti snížení pokuty z tohoto důvodu, protože nemá za to, že by se jednalo o zjevně nepřiměřenou délku řízení, přičemž ani žalobce proti délce řízení nijak nebrojil. Poukazuje také na úpravu promlčecích lhůt a její význam. Dodává, že ani nedodržení pořádkových lhůt pro vydání rozhodnutí nezakládá žalobcem tvrzenou nepřiměřenou délku řízení a neporušuje právo žalobce na spravedlivý proces.
19. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.
20. Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného replikou, ve které opakovaně rozporuje zákonnost exekutorského zápisu ve světle § 77 a násl. exekučního řádu a v kontextu § 79 zákona č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti. Žalobce zopakoval, že v nynějším případě nebyl exekutorský zápis veřejnou listinou. Zásahy soudního exekutora do osvědčovaného děje jsou nepřípustné. Sepsání exekutorského zápisu je projevem vrchnostenské činnosti a jako takové podléhá zásadě enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí. Exekutorský zápis byl vydán v rozporu se zákonem, a proto nemohl být veřejnou listinou.
21. Žalobce odkazuje na judikaturu Městského soudu v Praze k výkladu ohledně podstaty exekutorského zápisu a jeho zákonných předpokladů (např. rozsudek ze dne 1. 2. 2023, č. j. 8 A 38/2021-61; ze dne 14. 12. 2022, č. j. 14 A 87/2021-51; ze dne 15. 11. 2022; č. j. 17 A 46/2021-41; ze dne 25. 10. 2022, č. j. 3 A 60/2021-70; ze dne 16. 9. 2022, č. j. 3 A 46/2021-49; ze dne 7. 6. 2022, č. j. 18 A 35/2021-57; ze dne 17. 5. 2022, č. j. 11 A 100/2021-54; ze dne 17. 5. 2022, č. j. 11 A 80/2021-48; ze dne 8. 3. 2022, č. j. 11 A 90/2021-66). Dodává, že Městský soud v Praze se v rozsudcích ze dne 14. 11. 2019, č. j. 10 A 121/2017-39, a ze dne 24. 7. 2020, č. j. 5 A 84/2017-62, zabýval odlišnou skutkovou situací, neboť v těchto případech byl soudní exekutor pasivním pozorovatelem, nikoli objednatelům přepravy.
22. Žalobce po celou dobu správního řízení rozporoval, že by předmětnou přepravu poskytl. Řidič, který ji měl poskytnout, nebyl dosud identifikován a vyslechnut. Podle žalobce tak není vůbec zřejmé, kdo přepravu poskytoval a kdo ji využil, když měla být přepravována fiktivní osoba, neboť žalobce takové poskytnutí přepravy již od počátku vylučoval. Žalobce trval na tom, že nebyly provedeny žádné zákonné důkazy, které by tvrzené skutečnosti doložily.
23. K důležitosti dokazování a dodržování zákonnosti především ve správním řízení trestním žalobce odkazuje na rozsudek NSS ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005-62, a nález Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2001, sp. zn. IV. ÚS 402/99.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

III.

Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

24. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
25. Soud rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť napadené rozhodnutí trpělo vadami podle § 76 s. ř. s., pro které jej soud zrušil bez jednání.
26. Podle § 77 exekučního řádu, *exekutor na žádost sepiše exekutorský zápis o osvědčení skutkového děje nebo stavu věci, například splnění dluhu, stavu nemovitých věcí, bytů a nebytových prostor, jestliže jimi mohou být prokázány nároky v řízení před soudem nebo jiným státním orgánem a jestliže se skutkový děj udál v přítomnosti exekutora nebo jestliže se exekutor přesvědčil o stavu věci.*
27. Podle § 79 odst. 2 exekučního řádu, *exekutorský zápis je veřejnou listinou.*
28. Podle § 51 odst. 1 správního řádu, *k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.*
29. Podle § 53 odst. 3 správního řádu, *listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány nebo orgány územních samosprávních celků v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.*
30. Žaloba je důvodná.
31. Soud úvodem odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 6. 2022, č. j. 18 A 35/2021-57, ve kterém byla řešena obdobná situace jako v nynějším případě, a soud z něj níže vychází. Soud odkazuje také na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2022, č. j. 17 A 46/2021-41, v obdobné věci.
32. Otázkou přípustnosti exekutorského zápisu jako důkazu v přestupkovém řízení na úseku provozování taxislužby se Městský soud v Praze již opakovaně zabýval a dospěl k závěru, že je přípustný a že exekutorským zápisem nedošlo k zásahu do soukromí (rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2019, č. j. 10 A 121/2017-39, a ze dne 24. 7. 2020, č. j. 5 A 84/2017-62). Rozdílem mezi nyní projednávanou věcí a zmíněnými rozsudky je však skutečnost, že v případě těchto dvou rozsudků byl exekutor/exekutorský kandidát pouhým pasivním pozorovatelem osvědčovaného děje, zatímco v nyní projednávaném případě byl skutkový děj (provedení přepravy) přímo exekutorkou vyvolán, a to pod smyšlenou identitou. Soud nicméně zdůrazňuje, že tyto rozdíly neopodstatňují odchýlení se od názoru, že exekutorský zápis je obecně jako důkaz v přestupkovém řízení přípustný jako důkaz listinou podle § 51 a § 53 správního řádu.
33. Městský soud v Praze v rozsudcích ze dne 16. 12. 2021, č. j. 10 A 141/2020-53, ze dne 11. 11. 2021, č. j. 11 A 63/2021-41, a ze dne 17. 5. 2022, č. j. 11 A 80/2021-48, dospěl k závěru, že exekutorský zápis je možné použít i v případě, že soudní exekutor byl tím, kdo přepravu objednal a sám se nechal přepravit. K tomu však zdejší soud v rozsudku ze dne 8. 3. 2022, č. j. 11 A 90/2021-66, podotkl, že pokud byl soudní exekutor natolik aktivní při vytváření Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

osvědčované skutečnosti, že si vytvořil i skrytou identitu, nelze takové jednání označit za nestranné a z tohoto důvodu nemůže rozhodnutí v přestupkovém řízení stát výlučně na exekutorském zápisu.

34. Podmínka § 77 exekučního řádu, která stanoví, že se exekutorským zápisem osvědčují skutečnosti, jestliže jimi mohou být prokázány nároky v řízení před soudem nebo jiným státním orgánem, byla v nynějším případě naplněna, neboť objednatelem exekutorského zápisu bylo Sdružení pražských provozovatelů TAXIslužby z.s., u kterého je důvodné předpokládat, že má zájem na prokázání případného nelegálního provozování taxislužby a může z něho případně uplatňovat některé nároky před soudem nebo správním orgánem.
35. K možnosti využití exekutorského zápisu coby důkazního prostředku v přestupkovém řízení se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 4. 2022, č. j. 1 As 350/2021-33, ve kterém zejména zdůraznil povinnost správního orgánu dodržovat zásadu materiální pravdy a odpovědnosti správního orgánu za zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností v přestupkovém řízení. Podle Nejvyššího správního soudu exekutorský zápis použitý jako podnět k zahájení přestupkového řízení nemůže být využit jako jediný důkaz za situace, kdy je nadto navržen výslech řidiče, kterým má být prokázáno, že exekutorským zápisem osvědčované skutečnosti vůbec nenastaly.
36. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce ve správním řízení odmítal, že by exekutorce přepravu poskytl a vystavil jí fakturu. Navrhoval také provést výslech řidiče, který měl přepravu vykonat. Správní orgán I. stupně se však nepokusil identifikovat řidiče, který měl přepravu poskytnout, ale pouze konstatoval, že osoba řidiče, který předmětnou přepravu uskutečnil, nebyla zjištěna, přičemž odkázal na § 20 odst. 6 přestupkového zákona, podle kterého není odpovědnost právnické osoby za přestupek podmíněna zjištěním konkrétní fyzické osoby, která se považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě. Výslechem řidiče mělo být prokázáno, že k dané přepravě vůbec nedošlo, z hlediska právní úpravy žalobce navrhoval důkaz opakem proti exekutorskému zápisu ve smyslu § 53 odst. 3 správního řádu.
37. Lze shrnout, že v nyní projednávané věci došlo k vyvolání exekutorským zápisem osvědčovaných skutečností na základě aktivního jednání exekutorky, a to zastřeně pod smyšlenou identitou. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 7. 6. 2022, č. j. 18 A 35/2021-57, dovodil, že za těchto okolností nelze takový zápis považovat za exekutorský zápis podle § 77 exekučního řádu, protože pro jeho zhotovení nebyly naplněny zákonné předpoklady. Z tohoto důvodu exekutorský zápis, který byl důkazem v nynějším přestupkovém řízení, nebyl nadán důkazní silou veřejné listiny podle § 79 exekučního řádu. Pokud k tomu žalobce navíc navrhoval důkaz opaku výslechem řidiče, který měl přepravu provést, s tím, že si žalobce provedení přepravy nebyl vědom, porušily správní orgány svou povinnost podle § 3 správního řádu, když nezjišťovaly stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
38. Podle výše uvedené judikatury tedy nelze vydat rozhodnutí o vině a trestu v přestupkovém řízení výlučně na základě výše exekutorského zápisu, který byl zhotoven soudním exekutorem (kandidátem) aktivně se účastnícím osvědčovaných skutečností do té míry, že tyto skutečnosti vlastním jednáním vyvolal pod smyšlenou identitou, neboť takové jednání vyvolává pochybnosti o nestrannosti soudního exekutora (kandidáta) a takový zápis nelze považovat za exekutorský zápis ve smyslu § 77 exekučního řádu a tudíž se nejedná o veřejnou listinu ve smyslu § 53 odst. 3 správního řádu. Správní orgány tak pochybily, pokud svá

rozhodnutí založily výlučně na tomto jediném důkazu, ačkoli žalobce se proti obsahu exekutorského zápisu aktivně bránil a navrhoval provedení důkazů pro podporu svých tvrzení.

39. Závěrem soud dodává, že s ohledem na důvody zrušení napadeného rozhodnutí by byl věcný přezkum námitek směřujících proti výši trestu předčasný. Shodně jako rozsudek zdejšího soudu ze dne 7. 6. 2022, č. j. 18 A 35/2021-57, soud pro úplnost odkazuje na rozsudky zdejšího soudu i Nejvyššího správního soudu, které se těmito námitkami zabývaly a reagovaly na uplatněné argumenty žalobce (rozsudky zdejšího soudu ze dne 16. 12. 2021, č. j. 10 A 141/2020-53, ze dne 8. 3. 2022, č. j. 11 A 90/2021-66, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2021, č. j. 1 As 286/2020-38, a ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019-28).

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

40. Soud shledal žalobu důvodnou, neboť žalovaný jednak nedostatečně zjišťoval skutkový stav, jednak přisuzoval povahu veřejné listiny listině označené jako exekutorský zápis č. 034 Exz 6/2017, která však veřejnou listinou není, čímž došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je zatíženo vadami podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., a proto jej soud zrušil a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
41. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce a soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady související s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3 100 Kč [§ 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) cit. vyhlášky]. Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny dvěma paušálními náhradami hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 cit. vyhlášky) a částkou 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Soud žalobci nepřiznal náhradu nákladů za repliku, neboť k ní nebyl soudem vyzván a replika neobsahovala nové podstatné skutečnosti, nýbrž pouze opakovala argumentaci uvedenou v žalobě. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí částku ve výši 11 228 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě do rukou právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Ing. Jana Boučka.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. června 2023

Milan Tauber v. r.
předseda senátu